

ถามที่ให้หมึกกรรม

นายแพทย์สมหมาย ทองประเสริฐ

P17001

ท่านนายแพทย์สมหมาย ทองประเสริฐ พ่อพระของชาวสิงห์บุรี เป็นท่านหนึ่งที่สร้างบุญกุศลร่วมกับรวงทอง ตั้งแต่ พ.ศ. ๒๕๓๔ เป็นต้นมา คือช่วงเวลาที่รวงทองสร้างวัด ท่านเชื่อเรื่องกรรมเรื่องบาปว่ามีอยู่จริง เหมือนเงาของเราเอง ท่านจึงเขียนเรื่องราวให้ลงในหนังสือเล่มนี้เพื่อเผยแพร่ให้ทุกท่านได้เห็นผลของกรรมเวรอย่างชัดเจนในบท **ธรรมโมกษ** ซึ่งกล่าวถึงการประกอบกุศลผลบุญในชีวิตรวงทอง

ขอขอบพระคุณในความกรุณาของท่านที่มีเจตนาชี้แนวทางอันเป็นประโยชน์ยิ่ง โดยใช้เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นกับท่านเป็นเครื่องยืนยัน

น.พ. สมหมาย ทองประเสริฐ

ยิงกระทิง

ผมชื่อสมหมาย ทองประเสริฐ เกิด ๒๗ ธันวาคม ๒๔๖๔ ขณะนี้อายุได้ ๘๐ ปี สำเร็จเภสัชศาสตร์บัณฑิต และแพทยศาสตร์บัณฑิต เคยรับราชการดังต่อไปนี้

ปีแรกที่สำเร็จเภสัชศาสตร์บัณฑิต รับราชการเป็นอาจารย์อยู่คณะเภสัชศาสตร์ ๑ ปี แล้วกลับมาเรียนแพทย์ต่อที่ศิริราช หลังจากสำเร็จแพทย์แล้ว ผมได้ไปทำงานที่สถานเสาวภา ๑ ปี เนื่องจากสนใจในการค้นคว้าพิษสุนัขบ้าและพิษงู ต่อมาได้กลับมาเป็นแพทย์ประจำอยู่โรงพยาบาลศิริราชอีก ๓ ปี ฝึกฝนทางด้านศัลยกรรม และไปรับราชการที่โรงพยาบาลตำรวจได้ ๘ เดือน ก็ลาออกมาเข้ารับ

ราชการในกรมการแพทย์ กระทรวงสาธารณสุข เริ่มก่อสร้างโรงพยาบาลสิงห์บุรี และทำการเปิดอย่างเป็นทางการเมื่อ ๒๔ มิถุนายน ๒๔๙๘

พ.ศ.๒๕๑๘ เลื่อนขึ้นเป็นนายแพทย์ใหญ่จังหวัดสิงห์บุรี ลาออกจากราชการ เมื่อ ๑ มกราคม ๒๕๒๑ ขณะนี้เป็นข้าราชการบำนาญกระทรวงสาธารณสุข

กระผมมีความเชื่อในกฎแห่งกรรม ซึ่งกระผมได้มีประสบการณ์ใน ขณะที่มีชีวิตอยู่ ซึ่งเป็นบาปกรรมที่กระผมยังจำได้ติดตามจนทุกวันนี้

ครั้งที่ ๑ เมื่อวันที่ ๑๐ เมษายน พ.ศ.๒๕๐๕ กระผมไปล่าสัตว์ที่บ้านบ่อ ไทร อ.นาเฉลียง จังหวัดเพชรบูรณ์ ต้องเดินข้ามเขาไปอีก ๒ ลูก ซึ่งเมื่อครั้งนั้นป่า ยังทึบมาก เมื่อไปถึงจุดที่นั่งล่าสัตว์ พรานก็ให้ผมอยู่กับนายแพทย์ที่เป็นลูกน้อง นั่ง อยู่กัน ๒ คน ในระหว่างโพรงของรากต้นไม้ใหญ่ห่างจากที่นั่งไปประมาณ ๒๐ เมตร มีช้ำน้ำสำหรับสัตว์ลงมากินน้ำ ขณะนั้นเป็นเวลาประมาณ ๑๘.๐๐ น. นั่ง อยู่ได้สักพักหนึ่งก็มีสัตว์วิ่งลงมาจกเนินเขา แผ่นดินสะเทือน ผมก็ค่อยๆ ชะโงกขึ้นดู เห็นกระทิงตัวใหญ่ตัวเดียวกำลังค่อยๆ เดินไปหาน้ำช้ำ ผมก็สะกิดนายแพทย์ผู้ช่วย ว่าพอกระทิงเดินเลยโพรงไม้ไป ให้ช่วยกันยิงตรง **โคนขาหน้า** พวกป่าเรียกว่า **ตรง รักแร้แดงเพราะจะถูกหัวใจพอดี** พอกระทิงเดินเลยไปได้จังหวะผมกับผู้ช่วยก็ยิง ที่เดียวกัน คนละนัดเข้าตรงเป้าพอดี กระทิงวิ่งพุ่งผ่านโพรงไม้ที่ผมซ่อนอยู่ขึ้นไปบน เนินชันกอไผ่ และก็หวนกลับมาคู้เข้าหน้าอยู่ห่างผมประมาณ ๑๐ เมตร ผมดู หน้ากระทิงขณะนั้นรู้สึกกลัวมากเพราะเพิ่งเคยยิงเป็นครั้งแรก กระทิงคู้เข้าหน้าหัน หน้ามาทางผม เลือดไหลจากทางจมูกปากเต็มไปหมด โดยเฉพาะตาของกระทิงน่า กลัวมาก สีเขียวปัดและมองอย่างอาฆาต ผมกับผู้ช่วยก็ไม่ทราบจะทำอย่างไรเพราะ มีดพอดี จะกลับเองก็ไม่รู้ทางต้องนั่งเฝ้าอยู่เช่นนั้นจนสว่างไม่ได้นอนทั้งคืน พอรุ่งขึ้น

พรานก็พาพวกมาหลายคน บอกว่าได้ยินเสียงปืนน่าจะได้กระทิง พวกพรานก็ไล่เนื้อไปกิน ส่วนผมก็เอาหัวย่างไฟกับมาบ้าน

พ.ศ.๒๕๐๖ น้องชายผมก็รถคว่ำ เสียชีวิตตรงปากทางที่เข้าบ้านบ่อไทร พอดี ทำให้ผมนึกถึงสายตาอันอำมหิตของกระทิงว่าอาจจะมาเอาชีวิตน้องชายผมก็เป็นได้

ยิงตานก

ครั้งที่ ๒ ระหว่าง พ.ศ.๒๕๐๕ ถึง พ.ศ.๒๕๑๐ เวลาบ่ายๆ วันหยุด ไม่มีคนใช้ ผมก็ชอบถีบจักรยานไปตามถนนสายสิงห์บุรี-ลพบุรี พร้อมกับปืนลูกกระดยาว เทียวยิงนกไปเรื่อยๆ พร้อมกับลูกน้อง ซี่จักรยานตามไปอีก ๑ คน เนื่องจากผมเป็นยิงปืนค่อนข้างแม่น อยู่มาวันหนึ่งผมกับลูกน้องก็ออกไปยิงนกกันอีกตามข้างถนน จะมีต้นตาลสูงมากอยู่เรียงรายไป พอไปถึงต้นตาลต้นหนึ่งสูงมาก มีอีแร้งเกาะอยู่บนก้านใบตาล ๑ ตัว ลูกน้องผมก็ทำผมว่าถ้ายิงแม่นจริงก็ให้ยิงเข้าตาอีแร้งให้เขาดู ผมกำลังคะนองไม่ได้คิดถึงบาป ก็ยกปืนเล็งไปที่ตาอีแร้งข้างขวา ปรากฏว่าผมยิงเข้าตาอีแร้งข้างขวาพอดี ทะลุสมองหล่นมาตาย ผมก็ไม่ได้คิดอะไรในเรื่องนี้ ต่อมาเมื่อ พ.ศ. ๒๕๓๐ ผมเข้าไปเที่ยวป่าที่อำเภอบ้านไร่ จังหวัดอุทัยธานี กลางคืนก็เดินกันเข้าไปในป่า บังเอิญวันนั้นโชคร้าย ผงขี้เลือยปลิวเข้าตาข้างขวาผมพอดี รู้สึกเคืองมาก แต่อยู่ในป่าจะกลับกลางคืนก็ไม่ได้ต้องอยู่จนรุ่งเช้า ผมก็ใช้น้ำที่รับประทานล้างตาเป็นระยะๆ เพื่อลดความเคืองของตา พอเช้าผมก็รีบกลับมาโรงพยาบาล ทำการล้างตาและหยอดตาทั้งยาชาและยาแก้อักเสบ อาการก็ไม่ดีขึ้น ผมก็ให้หมอดูหลายคน ทุกคนบอกว่าไม่เป็นไรนอกจากเคืองเท่านั้น แล้วก็ให้ยาหยอดและรับประทานอาการก็ไม่ดีขึ้น ทั้งเคืองทั้งปวด ผมก็ไปหาเพื่อนหมอตาทที่ศิริราช ตรวจก็บอกว่าไม่เป็นไรทุกที่ส่วนตาผมทั้งปวดเคืองและค่อยๆ มัวขึ้นจนบอด

สนิท รักษาไม่ได้ทำให้ผมระลึกถึงการยิงเข้าลูกตาของอีแร้ง ก็เป็นการรับกรรมที่ได้ไปทำเขา

ท่านผู้อ่านได้อ่านเรื่องนี้แล้ว โปรดได้คิดพิจารณาให้ถ่องแท้ เพราะเป็นเรื่องจริงที่ผมประสบมา ขอทุกท่านอย่าได้ก่อกรรมทำเวรกับสัตว์และมนุษย์ทั้งหลายเลย

ยิงลูกชะนี

ครั้งที่ ๓ ระหว่างวันที่ ๑๑-๒๐ เดือน เมษายน ๒๕๑๐ ผมกับคณะพากันเข้าไปล่าสัตว์ในป่าลำขาแข้งที่ อ.บ้านไร่ จ.อุทัยธานี ซึ่งไปกันเป็นประจำทุกปี ก่อนผมเข้าป่าน้องสาวผมบอกว่าอยากได้ลูกชะนีมาเลี้ยงสัก ๑ ตัว ผมก็รับคำว่าจะพยายามหามาให้

เมื่อผมเข้าไปตั้งแคมป์ในป่าเรียบร้อยแล้ว ผมกับพวกก็ออกไปล่าสัตว์กันตั้งแต่เช้าจนกระทั่งเย็น แล้วกลับมาอนแคมป์เช่นนี้ทุกวัน วันสุดท้ายที่รุ่งขึ้นจะกลับ ผมก็นึกได้ว่าน้องสาวสั่งเรื่องลูกชะนี ผมจึงบอกพวกพรานว่าอยากได้ลูกชะนี พวกพรานบอกผมว่า ถ้าอยากได้ลูกชะนี ต้องยิงแม่ชะนีให้ตายจึงจะได้ลูก เพราะลูกชะนีจะเกาะอยู่ที่หน้าอกของแม่ตลอดเวลา

ขณะนั้นผมไม่ได้นึกถึงบาปกรรม เพียงแต่อยากได้ลูกชะนีมาฝากน้องสาว ผมจึงให้พรานพาผมไปในป่าโปร่งที่มีชะนี และมองเห็นชะนีได้ชัดๆ พรานก็พาผมไปบริเวณที่ไปนั้นเป็นป่าโปร่ง มีต้นไม้สูงห่างกันเป็นระยะ มองเห็นชะนีได้ชัด บริเวณนั้นเป็นภูเขาดินเตี้ยๆ มีหลายลูกอยู่สลับกัน ผมเห็นชะนีหลายตัว มีตัวหนึ่งซึ่งกอดลูกเล็กๆ ไว้ที่หน้าอก ผมก็หมายตาไว้ พรานก็เป็นช่วยไล่ชะนีให้มาทางผม พอชะนีมาทางผม ผมยกปืนจะยิงชะนี ชะนีก็หนีไปต้นไม้อื่นผมก็พยายามวิ่งไล่ยิงไปแต่ก็ผิดเมื่อชะนีหนีผมไปมาหลายครั้ง ชะนีคงจะเหนื่อยก็หยุดเกาะกิ่งไม้เฉยอยู่ ส่วนผมนั้น

เมื่อไล่ตามชะนีไปมาหลายครั้งก็เหนื่อย เมื่อเหนื่อยมือก็สั่น พอชะนีหยุดผมก็ยกปิ่น
ยิ้งแม่ชะนี ทั้งๆ ที่ผมเป็นคนยิ้งปิ่นแม่น แต่ด้วยความเหนื่อย มือสั่นทำให้ผมยิ้ง
พลาดไปถูกขาขวาของลูกชะนี ขาลูกชะนีก็หักห้อยลง ผมเห็นลูกชะนีเอามือจับขาที่
ห้อยลงแล้วก็ยกขึ้นพร้อมกับร้อง ผมก็ตกใจและเสียใจในการกระทำของผม ผมจึง
ตัดสินใจยิ้งลูกชะนีให้ตาย เพื่อจะได้ไม่ทรมาน พร้อมกันนั้นผมก็ส่งปิ่นให้พรานถือไว้
และบอกกับพรานว่าเลิกกันที ต่อไปนี้ผมจะเลิกเข้าป่ายิงสัตว์ และผมก็เลิกมาตั้งแต่
วันนั้น และไม่ยอมฆ่าสัตว์อีกเลยนอกจากพวก ยุง มด และปลวก

ประมาณ พ.ศ.๒๕๔๑ ผมไปขุดดินปลูกต้นไม้โดยขุดด้วยจอบ ไม่ทราบว่าเป็น
พื้นดินทำไหนด รู้สึกแปล๊บที่บั้นเอว และร้าวไปทางสะโพกขวาเรื่อยไปจนถึงนิ้วก้อย
เท้าขวา ผมก็หยุดขุดดิน กลับมาบ้าน ทำการนวดบริเวณที่ปวดด้วยน้ำมันและกิน
ยาแก้ปวด แล้วก็นอนพัก อาการปวดก็ทุเลา รุ่งขึ้นผมก็ไปเอ็กซเรย์ดูกระดูกสันหลัง
ตรงบั้นเอว ดูจากเอ็กซเรย์แล้ว หมอเอ็กซเรย์ ก็บอกผมว่า ขณะขุดดินอาจจะเอี้ยว
เอวแรงไปทำให้กระดูกทับเส้น ไม่น่าจะเป็นมาก จากนั้นผมก็ได้ทำนวดด้วยยา
และรับประทานยาแก้ปวดตลอดมา อาการก็ทุเลาหนักลง อยู่ๆ เวลาเดินบางครั้งก็
เดินปกติ พอนึกจะปวดขึ้นมาทีปวดจากสะโพกลงไปขาทุกครั้ง อาการปวดเป็นมาก
จนต้องฉีดยาชา เข้าไปที่เส้นประสาทใหญ่ที่สะโพก เพื่อให้ประสาทชา บางครั้ง
ทั้งฉีดและกินยาก็ไม่หายปวด ได้ซื้อเข็มขัดรัดเอวมาสวมใส่อาการก็เหมือนเดิม นึก
จะปวดขึ้นมาละก็บางครั้งต้องคลานจากชั้นบนลงมาชั้นล่าง เพราะเดินไม่ได้ เมื่อ
เป็นเช่นนี้ ผมก็นึกถึงกฎแห่งกรรมตามทันในการยิ้งถูกขาขวาของลูกชะนี (เมื่อเดือน
เมษายน พ.ศ.๒๕๑๐) ผมก็ทรมานด้วยการปวดเช่นนี้มาตลอด ผมจึงได้ตั้งจิต
อธิษฐานถึงลูกชะนีว่าขอให้อโหสิกรรมให้ผมด้วย เพราะผมทำบาปไปด้วยความคะนอง
ทุกครั้งทีกรวดน้ำให้เจ้ากรรมนายเวร และลูกชะนีทุกครั้ง และขอให้อโหสิกรรมทุกครั้ง
เพราะผมไม่ทราบว่าจะทำอย่างไรให้หายปวด ทั้งๆ ที่ตนเองเป็นแพทย์ การปวดนั้น

ผมไม่ทราบจะบรรยายได้อย่างไร มันปวดตั้งแต่สะโพกถึงนิ้วก็อหิวาทุกครั้ง จนบางครั้งผมอยากจะกินยานอนหลับให้ตายไปเลย เพื่อจะได้ไม่ทรมานจากการปวด

๒๐ เมษายน ๒๕๔๔ ผมได้ย้ายคลินิกเข้ามาอยู่ที่บ้านหลังโรงพยาบาลสิงห์บุรี และได้ตั้งจิตอธิษฐานว่า ต่อไปนี้จะเลิกกินเนื้อสัตว์ จะกินแต่น้ำข้าว และไวตามิลด์ขวด และผลไม้พร้อมกับกินปลาตัวเล็กๆ เท่านั้น พร้อมกันนั้นผมก็ยังอธิษฐานขอให้อิทธิกรรมลูกชะนีตลอดเวลา ทั้งก่อนนอนและเวลากวาดน้ำ อยู่ๆ อาการปวดที่เคยปวดก็หายไปเป็นปลิดทิ้ง ทั้งๆ ที่ไม่ได้รักษาอะไร เข็มขัดรัดสะโพกก็ไม่ต้องใส่ กลับมาขุดดินได้เหมือนเดิม ทั้งๆ ที่อายุ ๘๑ ปีแล้ว และขณะที่เขียนบันทึกนี้ก็ไม่เคยปวดเลย แสดงว่าการทำบุญและขอให้อิทธิกรรมที่ได้ขอตลอดมาได้รับการอโหสิกรรม จากเจ้ากรรมนายเวรและลูกชะนีที่ผมยิงแล้ว และผมก็พยายามสอนคนเรื่องฆ่าสัตว์ว่าอย่าทำเลย เพราะสิ่งมีชีวิตทั้งหลายก็มีความเจ็บปวดเมื่อถูกทำร้าย และกลัวตายกันทั้งสิ้น แสดงให้เห็นว่า บาปกรรมนั้นมีจริง โดยเฉพาะตัวผมกรรมตามทันตั้งแต่ยังมีชีวิตอยู่ ถึงแม้ผมจะทำบุญ ทำทานมากก็จริง แต่ไม่สามารถลบล้างกรรมนั้นได้...